

Fényemberek

2. A fény árnyéka

fine
selection

S Z U R O V E C Z   K I T T I

SZUROVEGZ KITTI

Fényemberek

2. A fény árnyéka

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*Kisfiamnak és Páromnak,
az én házi-Univerzumom legfényesebb csillagainak!*

*„Dala gyász volt, szentelt bánat,
Halkan cseng hangja a lánynak,
Míg arcára halál sápadt,
Szemére mély árnyak szálltak.
Fordul a hajó: elöl Camelot.
Lélek a parton még nem jár,
Messze még a soktornyú vár,
Bárkájában halott ő már,
Nem dalol, s messze Shalott.”*
(Tennyson: Shalott asszonya)

PROLÓGUS

MATT

TÍZ KÖRÖMMEL VÁJTAM A FÖLDET. Vizes volt, hideg, a szél pedig veszettül fújt körülöttem, de én egyáltalán nem fáztam. A meleg orkánkabát is igazán felesleges volt, amit a földi dimenzióban a külsőségek kedvéért viseltem. Eljött a perc, amikor elegendő lett belőle. Ledobtam magamról, immár kényelmesen kapartam tovább, az ajkam arra a szokásos, gonosz mosolyra húzódott, amikor végre megláttam azt, amit kerestem.

– Nolessel! – sziszegtem magam mögé. – Add a lámpát!

Egy tárgy repült felém a sötétben, a reflexeim pengeélesek voltak, így nem jelentett gondot elkapnom. Rávilágítottam a fára. Mintha

csak tegnap temették volna a nőt, a koporsó tökéletes épségben volt.

– Igen, úgy tűnik, ő az... – olvasta a zseblámpa fényében a feliratot Nolessel. – Jó munkát végeztünk. Megtaláltuk, Matthew.

– Fogalmazzunk úgy, hogy megtaláltam, rendben? – dörentem rá. *Puttana*. Ami most sikerült, az kemény féléves munkám eredménye. – Legalább kiásva segíthetél volna.

– Vigyáznom kell a körmeimre – mondta önérzetesen. Szép volt, de utáltam, ahogyan ő is engem. Ez persze nem újság, mert mi általánosságban így érzünk egymás iránt, de azért összedolgozunk, ha úgy kívánja a szükség. Most úgy kívánta.

– Gyerünk, segíts kiemelni!

Nolessel egy másodperc múlva már velem szemben állt. Ketten olyan könnyedén emeltük ki a földből a nehéz tölgyfa koporsót, mintha az hungarocellból lenne. Élveztem az erőmet. Másom úgysem maradt.

– És most? – kérdeztem, miután a tetem koporsója a temető nedves földjére került. Idegesen körbepillantottam, majd lekapcsoltam a lámpát, mert hangok szűrődtek be az utcáról. Csak néhány szombat esti, szórakozni vágyó fiatal haladt el a sírkert előtt, felszabadultan röhögtek valamin. Valamikor, nem is olyan régen én is így éltem: hétvégeként bulizni jártam, és nem foszladozó hullákat bányasztam. Régi, szép idők.

– Remélem, nem jut eszükbe a temetőbe jönni, partizni. Az a szóke srác egyszerűen cukorpofofa volt. Nagy kár lenne érte... – Nolessel megnyalta vörösre festett ajkait. – Hm... Talán később, ha végeztünk, utánuk megyek.

– Ne húzzuk az időt! Mit kell tennem? – kérdeztem, s a hangom enyhén remegett.

– Annyi biztos, hogy én hátrébb lépek. Damian azt mondta, a feladatom csak annyi, hogy végignézzem az átalakulást és segítsek a bunyóban, ha netalán tombolni kezd.

– Sanszos?

– Zombiknál sosem tudni. De állítólag neked van valami képességed, ami egészen emberivé teszi majd...

– Remek...

Nolessel elkacsázott a túsarkain, a szemem sarkából láttam, amint leül egy távolabbi sírkőre. Én pedig hozzáláttam. Végigfuttattam az ujjaim a sima tölgyfán, aztán újra bekapcsoltam a lámpát, és rávilágítottam a pontokra, ahol lezárták. A szögek nem jelentettek gondot. Forró, erős kezeim egy pillanat alatt feltéptek minden anyagot, s már csak egy karnyújtásnyira voltam a halottól, akiből perceken belül új lény lesz, aki talán megválthat engem, és visszaadhatja az álmaimat...

A hullán már nem látszottak egykori szépségének nyomai. Foszladozó, eldeformálódott tagok, arc, fej, szemek sehol, torz, alakatlan massa. Megkockáztatom, talán még annál is gusztustalanabb volt, mint ahogyan mi kinézünk eredeti állapotunkban. *A Pokolban. Hm. Otthon, édes otthon.* Amint átlépjük a saját dimenzióink kapuját, szörnyetegekké változunk. Ő azonban szép lesz. Kap egy második életet, hogy segíthessen nekünk. Jobb kezemet arra a pontra tettem, ahol a szívének kellett lennie. Nem undorodtam. Lehajoltam, s a két karomat szélesre tártam, valahogy úgy nézhettem ki, mint amikor a gyerek azt játssza, hogy ő a kanyarodó repülőgép. A villám pedig, ahogy vártam, a következő pillanatban lecsapott. Persze, rögtön eső követte, éreztem, amint a Fényesek küzdenek ellenem, de tudtam, hogy erősebb vagyok náluk. Minden erőmet bevetve arra koncentráltam, hogy a sötét energia akadálytalanul áramolhasson

a testemen át, bele abba az alaktalan masszába, ami másodpercről másodpercre kevésbé tűnt taszítónak. Épült a húsa, a bőre, fényesedett a haja, s a zseblámpa fényében szemeket pillantottam meg, az éjszakánál sötétebb íriszekkel. A villámlás egyszerűen megszakadt, én pedig tört vettem elő. Túl hirtelen mozdultam, így sebet ejtettem a vadonatúj női nyak finom bőrén. Kékes vér csordult ki. Egy tökéletesen természetellenes lény vére. Megdöbbenem meredtem a saját teremtményemre.

– Maradj nyugton...! Ne mocsanj, mert a társam pengéje újra hullát gyárt belőled! – Nolessel hangja egész közlelről jött, éreztem, hogy mellettem áll, és ő is az újonc arcába mered. A zombi felzokogott. Könnytelenül, hisztérikusan.

– Hol vannak? Élnek? – üvöltötte artikulátlanul, majd mit sem törődve a nyakához szorított késemmel, felpattant, és elkapta Nolessel torkát, akinek félelem villant a szemében. Nem csoda. Az élőhalottak erősebbek az egyszerű pokolszolgáknál.

– Élnek – sziszegte Nolessel, mire a lány engedett a szorításón. – Élnek, és megkapod őket...

– Üdvözöllek az új életedben – szólaltam meg, rávillantva a mosolyom a jövőm zálogára. – Örülök, hogy létezel.

I. fejezet

TIK-TAK, TIK-TAK

CHRIS

A SZERELMEM KÉRDŐ TEKINTETTEL PILLANTOTT RÁM a létra tetejéről. Mandulavágású, ragyogó zöld szemeit egy kicsit összehúzta, magas, sima homlokán ilyenkor megjelent egy kis ránc, telt, mármár természetellenesen piros ajka tanácstalanul lefelé biggyedt. Kék kockás pamutinge és bő, szakadt farmernadrágja tele volt festékfoltokkal, élénkvörös copfjából itt-ott kiszabadult egy-egy tincs, ami ellenállhatatlanul bájosná tette őt. Most mit csináljak veled, Jane Andrews? Szedjelek le onnan, a létra legfelső fokáról, hogy magamhoz ölelhesselek, most, azonnal? Próbálkozni sem merek. A sors fintora, hogy tízszer erősebb vagy, mint én, és nem jössz le, hacsak nem akarsz. A tekintetedben pedig ott az a határozott kérdés... Ajjaj, bajban vagyok, valamit mondanom kell, különben...

– Milyen lett, Chris? Egészen őszintén – a nagy szemek elől nem lehetett elbújni. A vesémbe láttak.

– Őszintén? – mosolyogva fintorogtam. – Egyszerűen szörnyű. Jó ötletnek tűnt angyalszárnyakat festeni a nappali falára, de most, ahogyan ezt így látom...

– Igen? – vont a szemöldökét. – Merd végre nevéen nevezni a dolgokat!

– Giccsparádé – közöltem.

– Micsoda?

– Giccsparádé – ismétetem meg. Sértődött pillantást vetett rám, aztán egyik kezét csípőre téve még egyszer megnézte a művét. Elmélázott, és észre sem vette, hogy az arcán is megjelent egy gyöngyházfényű, világoskék festékpaca. Nagy sóhajjal a vödörbe mártotta az ecsetet, majd rám pillantott, és kitört belőle a nevetés. – Ez tényleg iszonyú ronda... Nézd, drágám, én csak Lea és Rómeó előtt akartam tisztelegni. Nélkülük az elmúlt egy évben elszálltam volna, a szó minden lehetséges értelmében.

– Igen, ez kétségtelen – mondtam, majd heves iramban átszeltem a szobát, hogy a létra mellett állva átölelhessem. Elértem a csípőjét, mire a következő pillanatban az ajka már az enyémen volt. Rég megszoktam a szélsőségesen gyors mozdulatait. Nem tehetett róluk. Már így is nagy dolog, hogy valamennyire megtanult bánni az erejével, amit az univerzumtól kapott. Kezdetben mindent levert, túlfutott, túlugrott, túlszorított, jaj, azok a fájdalmas éjszakák... Mindig mosolyognom kellett, amikor arra gondoltam, hogy a pizsamáim egymás után szakadtak. Nem a férfiaknak kellene letépní a nők ruháját? Igaz, ez a mi esetünkben lényegtelen. A kapcsolatunk sokkal mélyebb dimenzióban zajlik annál, mint hogy próbáljunk a szabványnak megfelelni. Csaknem egy éve együtt voltunk már, de még mindig csak nagy kínok árán sikerült kibontakoznunk egymás öleléséből. Képtelen voltam elmenni mellette anélkül, hogy meg ne érintsem, és ez így volt jó.

– Mihez kezdesz a fallal? – kérdeztem, amikor először levegőhöz jutottam. – Ez így nem maradhat. Ha ezt a vendégeink meglátják...

– A halálom napjáig ezzel fognak szívátni – fejezte be helyettem a mondatot. – Nem tudom. Azt hiszem, most átfestem fehérre, aztán pár nap múlva, ha teljesen megszáradt, kiagyalog valami új mintát.

De most nincs időm ezzel pepecselni. Tanulnom kell. Holnap vizsga, holnapután újra munka... Jaj, kicsit sem érdekel az egész! Szombat estét akarok! Az pedig még két nap – közölte durcásan, majd a maga hihetetlen tempójában felkapta a másik, dögnehez festékes vödört, és szemmel nem követhető iramban kezdte átpingálni fehérré a kissé félresikerült falfestményt. Elmosolyodtam, majd felléptem a létra legalsó fokára, és megcsókoltam a tarkóját.

– Alkoss, kis művészem! – suttogtam. – Mennem kell dolgozni.

– Rendben, estére sütök egy grillcsirkét – mondta magától értedőően. – Szeretlek, Chris.

– Én is szeretlek.

Nem volt nap, hogy ez a szó el ne hangzott volna közöttünk, de lehetetlen volt megunni. Egyszer állítólag tizenkét órán át nem mondtam, és komoly letolást kaptam érte. Már amennyire lehet közöttünk komolyságról beszélni – általában egymást ugratva nevettük végig a nap huszonnégy óráját. Ha éjjel felébredtem, rámosolyogtam a kedves, alvó arcocskájára. Ő a kifinomult receptoraival megérezte, és visszamosolygott, anélkül, hogy ennek tudatában lett volna. Egyszerűen elragadó volt. Nehezemre esett otthon hagyni őt, mint minden alkalommal, de azért kénytelen-kelletlen elindultam a kis lakásunk ajtaja felé. Beleugrottam a bakancsomba, felkaptam a bőrdzsekim, és már a kilincsen volt a kezem, amikor megszólalt mögöttem, egészen közel. Amint megfordultam, a lélegzete simogatta az arcomat.

– El sem hiszem, hogy eljönnek, Chris.

– Én sem. Talán akkor, ha már ott bandáznak – mutattam a konyha irányába.

– És Linette dobol majd az asztalon a jajvörös körmeivel...

– Jon pedig megkéri, hogy fejezze be...

– Alex pedig megfogja a kezét, hogy tényleg így legyen... – folytattam. – Aztán Nassar szemérmetlenül közli veled, hogy még mindig észbontóan szép vagy.

– Mire benned a féltékenység utat tör magának...

– Tévedés, nem utat! Orrot – nevettem el magam, majd még egyszer magamhoz öleltem, és kelletlenül elindultam dolgozni.

Pontosan tudtam, mit rejt Jane türelmetlen tekintete. Ugyanarra várt, amire én is, hónapok óta. A látogatásra. Hogy ismét együtt lehessünk a családukkal. Különös mozaikfamília vagyunk. A Sors adta testvéreimet vártuk, akikkel csaknem egy éve nem találkoztunk. És ez az egy év... Minden hiányérzetem ellenére hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem volt fantasztikus. Végre halandó emberként élhettem Jane-nel, az én kis csodalényemmel. Az Amphibiával, akit az univerzum azért teremtett, hogy helyreállítsa az egyensúlyt az Égi Fény és az Örök Sötétség világa között. Immár tizenegy hónapja tudtuk, hogy ő az, de valahogy nem akarózzott elfogadnunk a tényt, hogy hamarosan eljön a nap, amikor megváltozik az életünk. Amikor már nem az lesz a legfontosabb problémánk, hogy mindent tűvé tegyünk nevelt kisfiam, Adam után, hanem az, hogy megakadályozzuk a sötét pokolszolgák pusztítását a földön. Atyaég, ha mindezt egy idegennek mesélném, azon nyomban hívná a fehérköpenyeseket, hogy zárjanak gumiszobába.

Pedig hát, a száraz tények: vannak az emberek, akik mit sem sejtve élik a mindennapjaikat, és azt hiszik, hogy az egyre gyakoribb betegségek, balesetek, természeti katasztrófák a véletlen művei. Nem így van. Mindenről egy másik, az úgynevezett Sötét, vagy Pokol dimenziójának népe tehet, akik vezetőjükkel, Damiannal az élükön azt akarják, hogy a világot elborítsa a mocskok, hogy ne a becsület, a szeretet, a tisztesség irányítson, hanem az élvezet és a pusztítás.

Sajnos az utóbbi néhány száz évben meglehetősen jól haladtak. Aztán vannak a Fényemberek. A nép, amit maga a Sors, a Teremtő jobb keze, Astrid Úrnő teremtett tükörtiszta lelkekből azért, hogy biztonságban átsegítsék a haldoklókat a Mennysországba, hogy azokat véletlenül se rabolhassa el a Sötét csőcselék, általuk növelve az erejét.

Ám a Fényembereknek már nagyon régen nem csak ez a dolga: a haldoklók utaztatása ellazító hobbitevékenység a harchoz képest, amit a Sötét dimenzió szolgáljaival folytattunk. Igen, folytattunk. Én múlt időben. Fényember voltam, míg tavaly a szerelmemről ki nem derült, hogy ő az univerzum csodája. Astrid Úrnő megajándékozott bennünket egy nyugodt évvel, kettesben, és visszaadta a személyazonosságomat, az emberi életemet. A képességeim, például a repülés, a gondolatokkal történő kommunikáció, az angyalok jelenlétének érzékelése és az éghetlenség, mint legfőbb fegyver, elveszett belőlem, ám megkaptam Jane-t, aki értékesebb számomra mindennél a világon. Csakhogy az óra megállíthatatlanul ketyegett, és ha a Sors jóslata igaz – márpedig ki tudná jobban nála, mi történik a jövőben –, akkor röpke néhány hetünk van hátra, és a jó öreg halálfélelem kegyetlen barátként kopogtat be ismét az ajtónkon. A Sötétekkel együtt...

Amikor ez eszembe jut, akkor rögtön az a gondolat követi, hogy az eltelt tizenegy hónap kevésnek bizonyult ahhoz, hogy megtaláljuk a volt menyasszonyomat, Keirat és a kisfiát, Adamet... Tudni akartam, hogy jól vannak, hogy mindketten túléltek az autóbalesetet, amit az első földi életem utolsó napján együtt elszenvedtünk. Aznap én meghaltam volna, ám Astrid úgy döntött, ahelyett, hogy a Mennysországba küldene, Fényemberré változtat. Jane és én túvé tettük Adam és Keira után egész Los Angeleset, és csak akkor repültünk

vissza New Yorkba dolgozni, amikor minden megtakarított pénzünk elfogyott, és elkezdődött a szerelmem utolsó éve az egyetemen.

Sehol sem találtuk őket. Persze Astrid Úrnő segíthetett volna nekünk, hiszen pontosan tudja, mi történt egykori szeretteimmal, mégsem tette. Ő általában nem tesz semmit, amivel befolyásolhatná a dolgok alakulását, mert szerinte ez az élet természetes folyása. Nem lennék a bőrében. Előre látni az örömöket, szép dolog. De tudni a borzalmat is, ami később bekövetkezik, erről inkább lemondanék. Emlékszem, még Fényemberként olykor belefeledkeztem Astrid mélyzöld, megfeythetetlen íriszeibe, de annyi titok rejtett bennük, hogy hamarosan megfájdult tőle a fejem.

Ami miatt nem kaphattunk még égi segítséget Keira és Adam felkutatásához, az volt, hogy Astrid csak azzal a feltétellel engedett vissza bennünket az emberek világába, ha minden kapcsolatot megszüntetünk a Fényemberekkel. Ez utóbbi nem ment könnyen, mert Jane képes volt kommunikálni az Őrangyalainkkal, akik ugyancsak beszédesek voltak, és nehezükre esett nem hozni, nem vinni a híreket. Pedig a parancs az parancs, és a Szárnyasoknál nincsenek engedelmesebb, belátóbb, alkalmazkodóbb lények. Már-már idegesítően jók.

– Julien – suttoztam halkán a saját Őrzőmnek, miközben felhúztam a kesztyűm, és megérintettem az öreg motorom ülését. Néhány hónapja vettük Jane-nel egy járműbörzén, és mindketten imádtuk.
– Nagyon csúszik ma az út?

A következő pillanatban jéghideg fuvallatot éreztem a fülem mellett. Kellemetlen volt az amúgy is nyirkos, didergős novemberben.

– Szóval csúszik – sóhajtottam, majd a helyére tettem a fülhallgatómat, a bukósisakomat pedig a fejemre húztam. Mit nekem egy kis víz az aszfalton? Mindig is adrenalinfüggő voltam, és amióta

nem tudtam repülni, olyan segédeszközöket használtam, mint például a motorom. Nagy szerencse, hogy Jane nem szólt emiatt, persze féltett, de pontosan tudta, hogy a halandó élet mennyire lassú nekem ahhoz képest, amihez hozzászoktam. Én ettől szenvedtem, ő pedig attól, hogy nem engedhette szabadjára a képességeit, híven az Astridnak tett ígéretéhez. Egyetlenegyszer fordult csak elő, hogy engedett a kísértésnek, és a zivatart szikrázó napsütéssé változtatta. Aztán persze Astrid és a Teremtő bosszút álltak rajtunk. Három teljes héten át esett Manhattanben az eső, amit mindketten utáltunk. Szívből.

Nem csoda hát, hogy ezen a csatagos, őszi késő délelőttön semmi kedvem nem volt beharcolni magam a színházba, hogy a srácokkal folytassuk a Macska a forró bádogtetőn díszletének tegnapi megkezdett építését. Jól elvoltam ezzel a munkával, de a régi, Los Angelesben berendezett életem kaszkadőr éveit maga volt a megtestesült unalom. Szívesen folytattam volna az égő épületekből és robbanás előtt álló autókból való kiugrást, de Jane és én túlságosan féltünk attól, hogy magunkra vonjuk a Sötétek figyelmét, így kerülünk minden feltűnő viselkedést. No, nem mintha nem találnának ránk, ha akarnának, de nem szerettük volna provokálni őket. Bármiikor, bármelyik napon benne volt a pakliban, hogy megpróbálnak elkapni bennünket, hiszen arról álmodtak, ha ugyan ezeknek a megátalkodott szerzeteknek vannak álmaik, hogy Jane egy nap átáll az ő oldalukra, és a képességeivel együtt könnyen leigázzák az Égi Lények Világát. Beleborzongtam a gondolatba, hogy vajon milyen volna egy általuk irányított bolygón élni. *Kösz, nem.*

Belőttem az MP3 lejátszómon a kedvenc rádiómat, ahol épp Whitney Huston énekelt szexi torokhangon. Szegényke. Kár érte. Noha nem az egyetlen szörnyűség mostanában kedvenceink halála.

A dalnak vége lett, és elkezdődött a hírblokk, mire elértem az első lámpás kereszteződést. A jelzőfény pirosra váltott. Ez az egyik leglassúbb darab a városban, el fogok késni. A gyalogosok hada megindult előttem, én pedig a színes esernyők kavalkádján bambulva hallgattam a hírolvasót.

– Hírek, délelőtt tizenegykor, Thomas Harris vagyok. Halottgyalázás Venice temetőjében. Ma hajnalban különös sírrabláshoz riasztották a Los Angeles-i rendőrséget. A megközelítőleg három éve nyugalomba helyezett koporsóból csak maga a holttest tűnt el, a mellé temetett ékszereket és egyéb személyes tárgyakat szétszórták a sírkertben a rablók. Nem tudni, mi lehetett a célja a különös bűnténynek, a rendőrség gőzerővel nyomoz a tettesek...

Kip-kop. Félrekaptam a fejem, az egyik fülemből kiesett a hallgató. Valaki jobb oldalról megkocogtatta a bukósisakom. Sötét hajú, sötét szemű férfit láttam magam előtt egy hivalkodó, tűzpiros sportautóban. Mellette harisnyás lábú, miniszoknyás, plasztikázott ajkú szőke cicababa.

– Nem tudtad, hogy motorozás közben, sikamlós aszfalton veszélyes zenét hallgatni? – kérdezte kihívóan Matt Shelton.

– Te csak ne féltsd az életem, cimbora! – sóhajtottam.

– Felőlem akár két mérföldet repülhetsz arról a vacakról. De mivel ez Jane-nek fájna, érdekel a testi épséged.

– A kis barátnőd tudja, hogy épp valaki másról álmodozol? – intettem a fejemmel Matt cicabájá felé.

– Kretén – mondta gyűlölködve Matt. Valami olyasmit láttam a szemében, ami nagyon nem tetszett, de igyekeztem magamban elnyomni a kényelmetlen érzést.

Valaki dudálni kezdett mögöttem. Gyorsan kapcsoltam, és kilöttem Shelton mellől. Nem voltam féltékeny rá, hiszen Jane engem

választott és nem őt, pedig az ipse igen szorgalmasan tepert utána egy évvel ezelőtt. Olyan szinten padlóra küldte az, hogy nem kellett a lánynak, hogy hetekre eltűnt. Az egyetemi legenda szerint Olaszországba ment meglátogatni az édesanyja családját, és egyben elfelejteni Jane-t. Mióta tudja, hogy együtt vagyunk, nem próbálta meg elvenni tőlem, sőt, kifejezetten kerülte a kedvesemet, ám ha összefutottunk valahol, sosem mulasztott el megejteni egy-egy epés megjegyzést. Magam sem tudom miért, de örökös rossz érzés volt bennem vele kapcsolatban. Rossz volt a tudat, hogy létezik egy ember, aki a pokolra kíván, csak mert Jane engem szeret.

Az én menyasszonyomnak nem kellett efféle démonokkal harcolnia, pedig bátran vállalta volna, ha megtaláljuk Adamet és Keirát. Mélyen hitt az érzéseimben, ahogyan én is az övéiben, így a szerelemféltség egyetlen szikrája sem pattant el közöttünk, amikor a múltamról meséltem neki. Pedig a régi időkben, amikor még azt sem tudtam, mi fán terem a misztikus világ, Keira volt a párom. A filmes iskola első évében ismerkedtünk meg, a gyakorlati órákon előttem ült, és csak azért nem húzogattam a derékgig érő, hollófekete haját, mert abból már mindketten kinőttünk huszonkét éves korunkra. Helyette alig néhány hét alatt egymásba gabalyodtunk, és egy évvel később megkértem a kezét. Hazavittem Moreno Valley-be, és bemutattam a családomnak, akik különösebben nem lelkesedtek azért, hogy egy színésznőjelöltet készülök feleségül venni, akinek ráadásul már van egy kisfia, de szépen, lassan beletörődtek a megváltoztathatatlanba. Az együtt töltött négy év alatt, amíg főiskolára jártunk, dolgoztunk és megpróbáltuk magunkat kicsit összeszedni anyagilag egy közös élethez, mindketten nagyon hozzáam nőttek. Keira és Adam – nem tudom, melyikük jobban. Egyetlen karnyújtásnyira voltunk az álmunktól, attól, hogy összeköltözhesünk,

amikor egy nap elindultunk nagyanyám öreg járgányával az óceánpartra, és megtörtént, aminek sosem lett volna szabad: egy kamion szédületes sebességgel közeledett felénk, szembe a forgalommal. Már nem emlékszem, mit tettem. Elrántottam-e a kormányt, avagy sem? Az a néhány szörnyűséges pillanat homályos, fájdalmas foltta mosódott az agyamban. A következő emlékem Astrid arca, amikor elmondta nekem, hogy kiválasztott vagyok, mostantól Fényemberként élek, és a küldetésem az, hogy a távozó lelkeket átkísíriem a túlvilágra. Biztosított, hogy lesz segítségem: a mentoraim, Helena és Jonathan mindenre megtanítanak majd. Ők voltak a családom abban a két évben, míg öregedéstől és fizikai változásoktól mentesen közöttük éltem, és most, hogy visszakaptam a régi valómat, a személyazonosságomat, mint Christopher Hopevalley, Adamet és Keirát mintha csak a föld nyelte volna el...

Olykor elmerengtem azon, mi lenne, ha egy nap feltűnnének, vajon hogyan reagálna a lelkem, ha megpillantanám a lányt, akiért a régi, emberi életemben bármire képes lettem volna. Kizárt dolognak tartottam, hogy az egykori érzelem felébredjen bennem, hiszen, ami köztem és Jane között kialakult, míg Fényember voltam, arra egyszerűen nincsenek szavak. Adam, akit a kisfiamként szerettem, sokkal jobban aggasztott. Majd megőrijtett a tudat, hogy nem tudom, hol lehet, túlélte-e, mi történt vele? Hivatalos helyeken nem mertünk nyomozni utánuk, hiszen Jane és én tudtuk, Astrid nem véletlen rejti el őket előlünk. Az Úrnő ok nélkül nem veszi el az emberek szeretteit. Minden tette része az élet bonyolult, szüntelen körforgásának. Mi csak annyit tehattünk, hogy kerestük őket, megadtuk az esélyét, hogy rájuk bukkanjunk, ám ez mégsem történt meg. Kezdem beletörődni, hogy soha többé nem fogom látni Adamet. Nagyon fáj, ám amikor Jane-re néztem, az kárpótolt sok mindenért.

Azonban egy vágyat, ami nagyon is valóra váltható volt, képtelen voltam kiverni a fejből. Immár tizenegy hónapja, hogy ismét emberként élek, de még nem láttam a szüleimet. Nem akartam őket veszélybe sodorni, nem akartam átélni, hogy magamhoz ölelem őket, aztán kényszerből ismét eltaszítsam. Amikor néhány hónapja először felhívtam őket telefonon, kitaláltam egy jól hangzó hazugságot: Keira elhagyott, és nekem időre volt szükségem, hogy felejtsek, ezért tűntem el az életükből ilyen hosszú időre. Mindehhez Matt Shelton látványos olasz tiplije szolgáltatott nekem ihletet. Persze a családom tagjai nem most jöttek a falvédőről, anyám mondta is, hogy szerinte ez mese habbal, és arra gyanakodott, valamiféle bűncselekménybe keveredtem, ami miatt egy időre el kellett hagynom az országot. Még az Astrid által „varázsolt” múltam is erről árulkodott, ugyanis az Úrnő egyetlen gondolatával intézett nekem alibit a vámhivatalnál, és a francia Riviérán volt egy bártulajdonos, aki sziklaszilárdan emlékezett, hogy egy ideig dolgozott nála egy Christopher Hopevalley nevű srác. Persze, soha az életben nem jártam ott. A szüleim nem faggatóztak. Valójában örültek, hogy élek, hogy hallják a hangom, hogy nem kell többé aggódniuk miattam. Azonban egy napon őszinteségi rohamomban meséltem nekik Jane-ről, és azóta is azzal nyúztak, egyre határozottabban, hogy vigyem el őt Moreno Valley-be, látogassuk meg őket, még az ünnepek előtt. Hm. Karácsony. Mi lesz akkor velünk? Ha tudnák...

Úgy elszálltak a gondolataim, hogy csak most vettem észre, már a színház épülete magasodik előttem. Bekanyarodtam a hátsó udvarára, igazi bohém közeg – belül csillogó, elegáns, tükörtliszta terek, ám amit a közönség nem lát, azt eszi a kosz és az enyészet. Így van ez a filmiparban is. Míg kaszkadőr voltam, számtalanszor megfigyelhettem ezt a kontrasztot. Leemeltem a fejemről a bukósisakom,

lezártam a járgányom, és közben már tettem is a fülemhez a telefont, ami a megszokott módon csörögni kezdett.

– Megérkeztél? – hallottam meg a hangot, amit imádtam.

– Naná. Már most hiányzol.

– Te is nekem, Chris. Sima út volt?

– Az. Leszámítva, hogy belefutottam Matt barátodba...

– Kellemetlenkedett?

– Arrogáns volt, mint mindig, de nem vettem magamra – vontam vállat, s közben intettem Shane-nek, a portásnak, amint elsétáltam mellette.

– Sosem lesz már a régi – sóhajtott Jane. – Talán beszélnem kellene vele...

– Talán inkább nem kéne vele keresni a kapcsolatot!

– Nem is olyan régen még a barátom volt, Chris, aki mindig melletttem állt a bajban.

– Nem kell emlékeztetned! Mégis féltelek tőle. Régen más volt. Most kifejezetten veszélyes fazonnak tűnik – érveltem.

– Összetört – felelte halkán Jane. – Tudom, hogy álarcot hord. Az álarc mögött pedig ott az én barátom. Miért nem hagyod, hogy levegyem róla? Mitől félsz? Chris, sosem fogsz elveszíteni.

– Ezt gondolod? Hogy féltékeny vagyok?

– Van jobb ötleted?

– Van valami a tekintetében, ami nem tetszik. Nem tudom megfogalmazni. Neked is érezned kellene!

– Érzek is valamit – felelte határozottan. – Azt, hogy tisztáznom kell vele a dolgokat.

– A te döntésed – hagytam rá, de nagyon nem szívesen, egyszerűen nem akartam erőszakoskodni. Úgy éreztem, jobb lenne témát

váltani. A Matt Shelton-ügy kezdte elnyomni az agyamban a jókedvközpontot.

– Így van – felelte, majd könnyedén hozzátette: – Azt éreztem, vívódtál magadban valamin, miközben motoroztál...

Hát, igen. Jane a veséembe lát. A képességei lehetővé teszik, hogy ráhangolódjon azokra, akiket szeret. Még Keira és Adam arcát is látta az emlékeimben, a hangulataimat pedig többnyire hajszálpontosan megérezte.

– Csak eszembe jutottak a szüleim. Már megint.

– Mít szeretnél tenni?

– Látni akarom őket, még az ünnepek előtt – mondtam gyorsan.

– Már nagyon sokszor megbeszéltük, hogy ez veszélyes.

– Akárcsak Matt Shelton.

– Chris, nem összehasonlítható a két dolog, te is tudod. Ha még élne édesanyám, eszembe sem jutna belekeverni őt...

– Ha még élne édesanyád, és te tudnád, hogy talán már nincs sok hátra az életedből, akkor meghátrálnál, vagy magadhoz ölelnéd még egyszer, utoljára? Nem tudhatjuk, mi lesz, Jane – lehalkítottam a hangom, mert a kollégáim közelébe értem.

– Kérlek, ne mondd nekem még egyszer, hogy meg is halhatsz! Azt sosem hagynám...

– Itt nem csak erről van szó. Ha teszem azt, Főnökasszonynak olyan hangulata lesz, hogy ismét Fényember formámban találok magam, már megint nem mehetek el a családomhoz, hiába leledzem ezen a bolygón élve és virulva. Kincsem, nem tehetek róla, de van egy olyan érzésem, hogy vagy most, vagy soha többé.

– Én is csak annyit mondhatok, hogy ez a te döntésed. Megértelek, de az biztos, hogy egy perc nyugtom sem lesz, míg haza nem jössz...

– És azt miből gondolod, hogy van esélyed itthon maradni?

– Persze, menjek veled, és üldögéljek valami panzióban, amíg te a családdal vagy, és...

– Ezt meg hogy képzelted?

– Úgy, ahogy mondom. Chris, nem mutathatsz be nekik!

– Ezt pedig te nem gondolhatod komolyan! Miért nem?

– Mert bármelyik pillanatban, bármire lehet egy képtelen reakció, és akkor lebukunk. Tudod, hogy újabban megváltozik a szemem színe, ha izgulok vagy aggódom valami miatt! Vagy emlékezz csak arra, amikor bemutatkozásnál majdnem eltörtem Creevy haverjának a kezét! Nem hiszem, hogy a mamád ezt jó néven venné... Tudod, hogy egyelőre elég a legkisebb stressz ahhoz, hogy ne legyek képes uralni az erőmet.

– Itt az ideje, hogy gyakorolni kezdj. Velem kell jönnöd, Béna Jane, olyan nincs, hogy itt hagylak egyedül!

– Olyan nincs, hogy kibírom nélküled – a vonal végén nevetett a hangja. Fellélegeztem.

– Akkor ezt meg is beszéltük.

No, ez elég egyszerűen ment. Megkönnyebbülve nyomtam le a hívásmegszakítás gombot, aztán nekivetkőztem, és harcolni kezdtem a díszletelemekkel. Elképzelni Jane-t a szüleim nappalijában, meglehetősen kellemes kép volt. Nagy vigyor terült szét az arcomon, miközben nekiálltam, hogy a sablon alapján megféssem az egyik kartonból készült tetőelemet.

– November van, mocskos rossz idő odakinn, ömlenek a rádióból a rossz hírek, és félórája kiégett az egyik metrókocsi, mérföldeket gyalogoltam ebben a dzsuvában... – sorolta a panaszait a kolléganőm, Adrienne. – Te mégis folyamatosan mosolyogsz! Felháborító. Nem tudom, mit szedsz, Christopher, de adj belőle nekem is!

– Nem nagy titok – vontam vállat. – Csak annyi, hogy az emberek néha elfelejtik, az eső nem elég nagy bosszúság ahhoz, hogy lehervadjon a mosoly az arcukról. Nekem ahhoz valami több kell. Halálos betegség, atombomba...

– Nem mintha ezek jelen helyzetben reálisak lennének... – emelte az égnek a tekintetét.

– Bármikor, bármi lehet reális, Adrienne.

– Milyen kis bölcsek vagyunk huszonhat évesen. De most már igazán elárulhatnád, mi a folyamatos vigyorgás oka!

– Jane végre belement, hogy bemutassam a családomnak – mondtam egy kicsit büszkébben az elfogadhatónál, körülbelül úgy, mint ha a szerelmem egy különleges, rákgyógyító hatóanyagot fedezett volna fel.

– Szerelem! – sóhajtott Adrienne, a megrögzött, harmincas szinglik sóhajával, majd rám villantott egy elnéző mosolyt, feltűzte a haját, és kezelésbe vette Maggie, a Macska szexi ruháját. Hiányzott még róla néhány flitter. Csöndben dolgoztunk, miközben az eső odakinn kérlelhetetlenül zuhogni kezdett, és a gomolygó, sötét felhők félhomályba vonták a műhelyt.

– Kapcsoljak villanyt? – kérdezte Adrienne.

– Nem lenne rossz – bólintottam.

Kolléganőm az ablakhoz lépett, és kinézett rajta, miközben az aranysárga villanást a dübörgő ég hangja váltotta fel.

– Így borul a sötétség a világra, ha hagyjuk...

– Tessék? – emeltem fel zavartan a fejem.

– A nagy szerelem árt a hallásnak, úgy látszik – nézett rám értetlenül Adrienne, majd felkapcsolta a villanyt. – Nem mondtam semmit.

Hát, persze hogy nem. Hiszen a hang, amit hallottam, nem is a színházi varrónőé volt. Mélyen visszhangzott, odabenn, a fejemben.

Astrid, a Sors hangja. Összetéveszthetetlenül gyönyörű orgánus.
Egy év. *Tik-tak, tik-tak*. Az óra megállíthatatlanul ketyeg, és az időnk lassan lejár. Minél hamarabb fel kell hívnom a légitársaságot, ha azt szeretném, hogy a szüleim valaha is megismerhessék Jane-t, s hogy még egyszer az életben utoljára magamhoz ölelhessem őket.

2. fejezet

LÁTHATATLAN SZEM

JANE

MAJD NEM DÉL VOLT, mire végeztem a falpingálással, aztán gyorsan ledobáltam a ruháimat, és beálltam a zuhany alá. Copfba fontam a hajam, felvettem egy kényelmes melegítőt, és főztem magamnak egy forró, tejszínhabos kakaót, de az egész műveletsorozat így sem tartott tovább tíz percnél. Ilyenkor szitkozódtam magamban, hogy még akkor is túlságosan gyors vagyok, ha lassítani próbálok, tehát végképp elfogytak az ürügyeim arra, hogy miért nem a vizsgámra készülök éppen. Pedig muszáj megemberelnem magam. Holnap már Electra divatáruüzletében dolgozom, és nem lesz időm tanulni. Péntekenként a szokásosnál is nagyobb a forgalom, mert a nők általában olyankor vásárolnak a hétvégi randikra, partikra, családi látogatásokra...

Jaj, családi látogatások! Úgy tűnik, nem csak a tanulás mellőzésére fogytak el az indokaim, hanem arra is, hogy miért ne mutathatna be engem Chris a családjának. Más huszonekét éves lánynak ilyenkor az a legnagyobb izgalma, hogy szerezzen valami szűzies ruhát, ne hebegjen-habogjon zavartan, ha az életéről vagy a terveiről kérdezik, és próbálja a stresszes körülmények ellenére önmagát adni. Én azonban imádkozhatom, hogy ne üssön be a ménkü!

Mialatt zuhanyoztam, üzenetem érkezett Christól. Megírta, hogy beszélt az édesanyjával, és hogy a következő hétvégén várnak bennünket Los Angelesben. Nem amiatt aggódtam, hogy vajon Electra ad-e nekem szabadnapot szombatra, hanem sokkal inkább azért, mert az időpont vészesen közel volt ahhoz a naphoz, amikor az Ast-rid által ajándékozott egyévnyi nyugalomunk lejár. Furcsa úgy várni a jövőt, hogy elképzelésünk sincs arról, hol leszünk, mit csinálunk, mondjuk két hónap múlva. Érthető, hogy túlságosan előre sosem terveztünk. Próbáltunk a mának élni, de azért egyre többet beszél-tünk a változásról, ami hamarosan bekövetkezhet.

Amikor tavaly, a Sötétek világában tett kényszerű látogatásom idején kiderült, hogy Amphibia vagyok, azaz a jóság és a gonosz-ság dimenziójában is létezni tudó lény, a Fényemberek elmondták nekem, hogy a képességeim folyamatosan nyílnak majd ki, törnek utat maguknak a következő hónapok során. És csakugyan! Szin-te mindennap történt velem, bennem, valami változás, olyan volt, mint egy hihetetlen kaland, egy nagy felfedezés. Ráébredni arra, hogy ezentúl a gondolataim és nem az izmaim határozzák meg a fizi-kai képességeimet, döbbenetes volt. Ha eldöntöttem, hogy most tíz métert fogok ugrani, már ment is a dolog. Elég volt megbeszélnem magammal, hogy nincs tériszonyom, és mosolyogva sétáltam végig az egyik felhőkarcoló tetőperemén Manhattanben.

Hihetetlen gyors lettem és erős, amit a hétköznapi életemben egyre nehezebb volt leplezmem, mert gyakorta megfeledkeztem ma-gamról. Kínos úgy átrohanni az egyetem auláján, hogy szabad szem-mel alig látnak, nem vagy több, csak egy villanás, a portás pedig azt hiszi, csak a szeme káprázott. Furcsán néz rád a legjobb barát-nód, amikor nyilvánvalóvá válik számára, hogy röpké tizenöt perc alatt patyolattisztaságot varázsoltál a házibuli által megviselt lakásban.

Tátva marad a főnököd szája, ha egyszerre húsz vállfán csüngő ruhakölteményt tartasz az egyik kezedben, miközben a másikkal vassz. Chris folyton azzal ugratott, hogy előbb-utóbb elszállok majd, a szó szoros értelmében...

A hozzám nagyon közel állókat, Priscillát és a barátját, Creevyt, valamint a főnökömet, Electra Caine-t egyre nehezebb volt megtévesztenem. Éreztem, hogy mindannyian látnak bennem valami furcsát, és még csak nem is a külsőm miatt. Pedig a pokoltúra óta másképp néztem ki, mint azelőtt. Az Amphibia-létem a külsőmet is megváltoztatta.

Régen répavörös, hosszú hajam rubinszínű lett, amit festéssel magyaráztam. A bőröm fehérebb a hónál, a zöld szemeim pedig szinte világitanak, mintha kontaktlencsét hordanék. Ha mérges vagyok, narancsos szín keveredik az íriszembe, mintha csak lángolna a pillantásom, ha pedig elzékenyülök vagy szomorú vagyok, türkiz árnyalatot ölt magára, ez utóbbit általában a fényekre fogom. Ráadásul az utóbbi időben már a hangulatom is befolyásolja az időjárást, szóval, nem egyszerű az életem. Egy ilyen problémás csak hogyan mehet normális, fiús szülőkhöz, normális ismerkedési estre?

Nagy sóhajjal ültem le a könyveim közé, és elkezdtem átnyálazni a közgazdaságtant. Csak úgy pörögtek a lapok az ujjaim között, gyorsolvasó vagyok, így nem jelent gondot a felkészülés egy-egy vizsgára, kivéve akkor, ha a gondolataim máshol járnak. A tudatom egy része most a grafikonokat memorizálta, a másik azonban egyre inkább érzett valami különösét a földi dimenzióban, ami nem hagyta nyugodni.

Közeleg, közeleg. Igazad van, Magas Lélek, közeleg – hallottam meg a fejemben az egyik Őrangyalom, Rómeó hangját.

– Tudom, Rómeó – feleltem neki félhangosan. – Ha pedig nem tudnám, akkor is érezném. A legrosszabb az egészben, hogy sejtésem sincs, mi következik, ha lejár az egy évünk. Az Amphibia ezt miért nem tudhatja?

– Nem te vagy a Sors, hanem Astrid Úrnő, Jane – legnagyobb meglepetésemre Rómeó hangja ezúttal nem a gondolataimban szólalt meg, hanem mellettem. A szemem elkerekedett, felemeltem a fejem, és máris a torkomban éreztem a meghatottság könnyei okozta gombócot.

– Látlak – mondtam halkán. – Látlak téged és Leát is...

Egyszerűen nem akartam hinni a szemeimnek, pedig tudtam, hogy egy nap ez is bekövetkezik. Hogy láthatom majd az Őrangyalaimat. Eddig csak akkor találkozhattam velük teljes fizikai valójukban, amikor az írországi Viamorban voltam, a Fényemberek szent városában. A bolygón egyedül ott van annyi szeretetenergia, hogy az Őrzők láthatóvá válnak a vigyázott személy számára.

– Az Amphibia azon a napon, amikor felnyílik a láthatatlan szem, látni kezdi a Szárnyasok dimenzióját maga körül – mondta mosolyogva Lea, a gyönyörű, szőke Angyallány, és nevetnem kellett, amiért az égi gúnynevéen nevezte a saját fajtáját. Hiába, az én Őrzőim nem voltak híján a humornak.

– Már el is felejtettem, mennyire szépek vagytok... – sóhajtottam kábán, mert a látványuk mámorító élmény volt. Azok a hatalmas, csillogó, kékesszürke szárnyak Rómeó hátán mindig elbűvöltek, éppúgy, mint Lea csaknem térdig érő, aranyszőke, göndör, fénylő hajkoronája. Meseszépek voltak, és az arcuk maga a megtestesült jószág. Mindemellett Lea egy huncut nő volt, Rómeó pedig egy macsó pasi. Szerelmesek – a Sors általában párban teremtette a Szárnyasokat, hogy boldogok lehessenek. Azt nem tudom, mi alapján dől el,

hogy egy tiszta lélek a földi élete után Angyal lesz vagy Fényember, esetleg simán a boldog dimenzióban kezdhet új életet, mint a mamám, Janette, aki egy évvel ezelőtt halt meg mellrákban. Ezeket a dolgokat nem értem még, de talán eljön a nap, amikor minden világossá válik. Az igazság az, hogy éppannyira vagyok kíváncsi a misztikus világra, mint amennyire félek tőle.

– Köszönjük a bókot, Magas Lélek – mondta udvariasan Lea, és közelebb lépett hozzám. Azonnal magamhoz öleltem. Törékeny, takaros teste mellett lehulló haja puha volt és virágillatú, a karjaiban megmagyarázhatatlan biztonságot éreztem, pedig legalább két fejjel alacsonyabb nálam. Hozzá képest én egy debella vagyok.

– Ez most már mindig így lesz? Mostantól láthatlak benneteket?

– Pechedre – nevette el magát Lea. – Bizonyos helyzetekben igazán kínos lehet. De ne aggódj, nem telepszünk a nyakadra. Képesek vagyunk eltűnni, ha kell...

– Nem érdekel. Annyira örülök nektek, és nincsenek előttem titkaim. Chris lead egy kicsit a szégyenlősségéből, és minden rendben lesz... – mosolyogtam.

– Na, jó, azért gyertyát tartani nem fogunk! – nevetett Rómeó.

– Pedig passzolna az angyali ábrázatodhoz, drágám! – ugratta Lea.

– Állj! – mosolyogtam. – Ezt az évődést napközben nehezen viselem. Ha nem vettétek volna észre, Chris nincs itthon, és még most is pontosan annyira képes hiányozni nekem, mintha ezt vágták volna le – lengettem meg feléjük az egyik karomat. – Szóval, fogjátok vissza magatokat!

– Valahogyan csak kibírjuk – vigyorgott Rómeó az Angyallányra. Arra, mondjuk, kíváncsi lennék, hogy a fajtájuk hol, mikor és milyen formában élhet házasetet. Hagyományos értelemben képtelen voltam elképzelni. Az túlságosan emberi volna. De nem volt

időm túl sokat lamentálni a kérdésen, mert Lea, aki olvasott a gondolataimban, megszólalt.

– Ne akard tudni! – kacsintott rám játékosan. – Inkább beszéljünk most arról, ami nagyon is foglalkoztat téged, Magas Lélek! Nem csak az idő múlása az, ami nem hagy nyugodni...

– Matt – bökte ki. – Képtelen vagyok rájönni, mi történhetett a lelkében, hogy miért haragudott meg rám ennyire. Chrisnek az a vágya, hogy láthassa a szüleit, nekem pedig az, hogy tisztázhasam a dolgokat Matt-tel. Még mielőtt fenekestül felfordul az életünk...

– Van valami, amit nem értünk vele kapcsolatban – szólalt meg jelentőségteljesen Rómeó. Rászegeztem a tekintetem.

– Most ti is azzal jöttök majd, mint Chris, hogy nem tetszik a pilantása, a mosolya, a frizurája... – forgattam a szemeim.

– Nincs erről szó – ráncolta a homlokát Lea. – Ami bennünket nyugtalanít, hogy eltűntek mellőle az Őrzői. Jasmine és Neville. Míg te és Matt jóban voltatok, gyakran beszélgettünk, ám amikor néhány hónapja szerettük volna felvenni velük a kapcsolatot egy ünnepség miatt, nem találtuk őket a dimenziókban.

– Ünnepség? Milyen ünnepség? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Mindig megtartjuk a földi születésnapokat – felelte magától értetődően Rómeó. – Nagyon unalmas lenne a létezésünk, ha néha nem bulizhatnánk, meg minden.

– Alkoholizáltok is? – vontam fel az egyik szemöldököm, és hangosan felkacagtam, amint elképzeltem Leát a kezében egy dobozos sörrel.

– Jane, tudod, hogy mi nem eszünk, és nem is iszunk – jegyezte meg Lea.

– Akkor elképzelésem sincs, mit csináltok egy-egy ilyen bulin.

Az Örangyalaim összenéztek, és cinkostársakként egymásra mosolyogtak.

– Egy nap talán te is kapsz meghívót – mondta végül Rómeó, majd szép arcáról lehervadt a mosoly. – Hanem ez, hogy nem találjuk Matt Őrzőit, nagyon komoly dolog, Jane. Chris talán nem alaptalanul félt téged. Az, ha valaki mellől eltűnnek az Angyalok, azt jelenti, hogy valami nagyon rosszat követett el!

– Rosszat? – kérdeztem elképedve, majd rögtön kapcsoltam. – Tehát, ha nincsenek mellette az Angyalai, akkor senki nem vigyáz rá? A sorsára hagyták... Bármikor, bármi rossz megtörténhet vele, és nincs, aki beleavatkozzon?

– Magas Lélek, az nem is érdekel, mit követett el? – kérdezte szelíden Lea.

– Nem – mondtam határozottan. – Mindenki hibázhat. Bármit tett is, az nem lehetett olyan szörnyű, hogy ezt érdemelje. Matt Shelton nem gonosz. Mindig olyan odaadóan törődött velem, vigyázott rám, amíg közel álltunk egymáshoz. Hogy nem voltam képes beleszeretni, az nem az ő hibája. Atyaég, mit követhetett el? Nem tudom elképzelni róla, hogy bárkinek is ártson...

– Hogy mit tett, azt csak Astrid tudná megmondani, no és Jasmine vagy Neville. Az Úrnő tudtunkra adná, ha akarná...

– De könnyen megeshet, hogy az Őrzőket is ő tüntette el mellőle valami miatt – fejeztem be Rómeó gondolatát. – Tavaly egy életre megtanultam, hogy Astrid esetében nincsenek véletlenek. Chris és én megfogadtuk, mindig próbálunk majd a tettei mögé nézni és logikusan átgondolni, milyen indokai lehetnek az aktuális csapásokra. A haragon már túl vagyok vele kapcsolatban...

– Nagyon helyes – bólintott Lea. – Astrid Úrnő mindent tud, bízunk kell az értékítéletében. Ennek ellenére sajnos biztosak vagyunk abban, hogy ma délután el fogsz menni Matték házához.

– Igen, tudom – hagytam helyben. – De miért nem többes számban beszéltek, ha egyszer ti is jöttök?

– Nem mehetünk veled, Jane – hangzott a megdöbbenő válasz Rómeótól. – Törvény, hogy nem kerülhetünk olyan ember közelébe, akinek nincsenek Őrzői...

– De hát miért?

– Fogalmunk sincs, mi történne akkor – vallotta be szégyenkezve Lea. – Különös dolog, nem? Vannak rendeletek, melyek létét, okát nem magyarázza meg nekünk az Úrnő. Nincs más dolgunk, mint elfogadni ezeket, beletörődéssel, türelemmel. De ettől még szörnyen aggódunk érted...

– Kedves tőletek, de igazán nincs rá szükség. Matt sosem bántana engem – még emlékeztem, milyen hihetetlen gyöngyédem simogatta meg az arcom, miután tavaly meghalt a mamám, s ő vigasztalásul egy nap áthozta nekem az édesanyja finom palacsintáit. Matt sosem bántana engem, igen, ez így van, ebben biztos vagyok. Annál is inkább, mert ő semmit nem tud az erőmről. Az ő szemében csak egy különc egyetemista lány vagyok, aki délutánonként egy butikban dolgozik, és arról álmodozik, hogy egy napon író lehessen. Igaz, a kéziratot, amin dolgozom, egyelőre senkinek nem merem megmutatni. Még Prissynek sem, pedig ő elég földhözragadt ahhoz, hogy véletlenül se higgye el, hogy az, amiről írok, akár igaz is lehet. A Fényemberek varázslatos világa. A készülő regényem egy Fénylányról szól, aki beleszeret egy emberbe, és ezért Astrid Úrnő kegyetlenül megbünteti: a férfitől elveszi az emberi életét, és Angyallá változtatja, áthelyezve ezzel egy másik dimenzióba, hogy soha többé ne

láthassák egymást, ő és a Fénylány. Persze a sztorinak van némi valóságalapja is. A gondolataim elkalandoztak, és persze Lea látta őket. Szélesen mosolyogva állt előttem, és amint ismét elkaptam a pillantását, zavartan lesütöttem a szemeim az előttem heverő könyv lapjaira.

– Juliennek még mindig nagyon hiányzik Helena – mondta hal-
kan az Angyallány.

– Nem értem, Astrid miért nem adott neki társat, miután Szár-
nyas lett belőle. Ha már elvette tőle Helenát, ez lett volna a mini-
mum.

– Most megint rácáfoltál arra a kijelentésedre, miszerint nem
vagy dühös az Űrnőre, és megpróbálsz a döntései mögé látni – figyel-
meztetett Rómeó. – Szerintem ne puffogj, inkább fejezd be a tanu-
lást! Még hátravan vagy száz oldal abból a vaskos könyvből, és nem
szeretnénk, ha sötétedés után császkálnál...

– Nem hiszem, hogy bárki is a nyomomba érne, hogy bánthas-
son, ha rákapcsolok – mondtam kissé fellengzősen, mert túlzottan
éreztem az aggodalmukat.

– Ne hidd, hogy érinthetetlen vagy, Jane, ne kövesd el ezt a hibát!

– Hidd el, Rómeó, van, amitől én is félek! – vágtam rá dühösen.
Nem tetszett, hogy ki akarnak oktatni. Megjártam a Sötétek birod-
almát, farkasszemem néztem a halállal, sőt, magával az ördöggel is.
Ha valaki, hát én aztán igazán tudom, mi az a félelem.

– Te egyetlen dologtól rettegsz csak – Lea mellém ült egy pilla-
natra, és megsimogatta az arcom. Az érintése hűvös volt, megnyug-
tató, szeretetteljes, angyali. – Attól, hogy elveszíted Christophert.
Más félelem nem létezik számodra, minden egyéb felszínes ijedség
csupán. Ne törődj hát a mi féltésünkkel! Gondolj arra, mekkora fáj-
dalmat okozna a szerelmednek, ha te nem volnál... Látod, bármit

mondasz is, összeszorul a szíved erre a gondolatra, most is fájdalmat érzel a mellkasodban, és alig kapsz levegőt... Érted már? Ha a mi aggodalmunk nem is fontos, legalább az övé hadd legyen az! Nem szabad elfelejtened, hogy te is voltál egyszerű halandó, aki védtelen a természetfeletivel szemben. Ha önmagadat nem is félted, ami egyébként nagy hiba, legalább rá gondold, mielőtt játszani kezdesz az életeddel, Jane!

– Nagyon óvatos leszek – válaszoltam, és igyekeztem őszintén is gondolni. – Hatott a jó szándékú prédikációd, Lea, úgyhogy most befejezem a tanulást, aztán kora délután átugrom Matthez.

– Talán előtte illene odatelefonálnod, hátha nem alkalmas neki – vetette közbe Rómeó.

– Reménykedsz, ugye? – mosolyogtam rá. – Akkor nem féltettek ennyire, amikor még ugyancsak lett volna okotok rá. Nem értem, most miért van ez. Nem telefonálok oda. Nem akarok esélyt adni neki arra, hogy nemet mondhasson a találkozásunkra, mint már annyiszor.

Az elmúlt egy évben számtalanszor kerestem e-mailben, telefonon, és egyszer személyesen is odamentem hozzá az egyetemen, de valami mondvasínált indokkal lepattintott – minden esetben, és többnyire egészen barátságtalanul. A végére akartam járni ennek az ügynek. Valamiért belső késztetést éreztem, hogy így történjen.

– Most kimegyünk a nappaliba. Pár perc, és kezdődik a kedvenc sorozatom, neked pedig haladnod kell!

Úgy látszik, az Univerzumban szép számmal akadnak furcsaságok. Az Őrangyalom mint tévéfüggő.

– Mi is az, Lea?

Az Angyallány elpirult, Rómeó pedig legyintett egyet.

– A Rém rendes család.

– Ha tudnák a többiek, hogy ti mennyire emberiek vagytok! – sóhajtottam.

– Kár a gőzért. Úgysem hinnék el – kacsintott rám Rómeó, majd karon fogta Leát, és kísértáltak a nappaliba. Kisvártatva tévéreklámmot hallottam beszűrődni. Ha nem láttam volna őket, ha nem tudnám, hogy ők azok, valószínűleg frászt is kaptam volna. Hirtelen késztetést éreztem, hogy elmondjam Chrisnek, most már látom az Angyalkáimat, de a mi telefonbeszélgetéseink általában nagyon időigényesek, és abból nekem nem volt vesztegetnivaló, így letettem a dologról. Ismét a könyvre szegeztem a pillantásom, hogy haladjak, mert Matt-tet ma a világért sem szerettem volna kihagyni.

SHELTONÉK HÁZA NEM VOLT TÚL NAGY, de már messziről is otthonosságot sugárzott, leszámítva a kertben álló kamiont – hiába, úgy látszik, az apja a munka megszállottja volt. Éppenséggel az utcán is parkolhatott volna, hogy Matt mamájának rózsái valahogyan érvényesülhessenek. A kertkaput nyitva találtam, így biztos lehettem abban, hogy otthon vannak. Egyszer, még tavaly, az édesanyja meghívott hozzájuk. Akkoriban, amikor Matt egy időre eltűnt. Azt mondta, ha előkerül a fia, nagyon szeretné, ha meglátogatnám őket, mert szívesen megismerné közelebbről is azt a lányt, akiért Matt ennyire rajong. Nos, most itt vagyok, teljesítve az ígéretem. Ebben az a szép, hogy mivel a mamája meghívott hozzájuk, nem dobhat ki, vagy legálábbis nem azonnal.

Miközben a ház felé sétáltam, idegességemben lassabban a szokott tempómnál, eszembe jutott, hogy talán el kellett volna mondanom Chrisnek, hogy ma jövök ide. De gyorsan elhessegettem ezt a gondolatot. Teljesen feleslegesnek éreztem, hogy idegesítsem őt egy

jelentéktelen baráti látogatással. Mert nincs szó többről, csak valami oknál fogva ő azt gondolja, Matt esetleg árthat nekem, vagy talán a kapcsolatunknak. Előbbit lehetetlenségnek, utóbbit pedig már-már utópiának éreztem.

Határozottan kopogtattam az ajtón. Egyszer, kétszer, háromszor. Nem jött ki senki, de hallottam, hogy szól a rádió odabenn, és mint-ha porszívó, esetleg robotgép is működött volna. Egy életem, egy halálom, lenyomtam a kilincset. Úgy látszik, Matt családja rejtélyes módon bízik az emberekben, pedig ez New York, ahol általában hét lakatra zárunk mindent, ami mozdítható, vagy kinyitható. Nem akartam lopakodni, akár egy betörő, így megálltam az előszobában, és köszöntem. Nem ismertem a ház belső kialakítását, de a hang, amit már az ajtóban is hallottam, jobbról jött, és most már inkább robotgépnek tűnt, mint porszívónak. Jó illatok terjengtek, mint régen, a mi lakásunkban, amikor a mama a konyhában alkotott. Elöntött a nosztalgia. Jó ideje csak akkor volt sütink, ha magunknak csináltunk. De egy édesanya süteménye egész más. Van benne valami különleges, más által előállíthatatlan érelemesszencia. Az illattól rögvest pityergős hangulatba kerültem.

Meghatott hahózásomat papucssarkak kopogása, ajtónyitás zaja, majd közeledő léptek követték. A következő pillanatban pedig ott állt velem szemben Matt édesanyja, kedves, meglepett kifejezéssel az arcán.

– Jó napot kívánok! – köszöntem halkán. – Talán még tetszik emlékezni rám. Jane Andrews vagyok, Matt csoporttársa. Elnézést kérek, hogy csak így betörtem...

– Bevásárolni voltam, a kezeim szatyrokkal teli, és szokás szerint elfelejtettem bezárni az ajtót – szabadkozott mosolyogva, édes, olasz akcentussal. – Semmi baj. De sajnos a fiam nincs itthon.

– Nincs? – kérdeztem csalódottan. – Pedig vizsgaidőszak van! Én is gőzerővel készülök, és szerettem volna tőle kérdezni néhány dolgot a gazdaságtannal kapcsolatban. Hihetetlenül tehetségtelen vagyok hozzá. Esetleg megvárhatom?

– Jane, van kedved megenni velem egy muffint? – kérdezte. – Most sült ki. Okvetlen tesztelnünk kell! És még az is megeshet, hogy közben befut Matt...

– Nagyon szívesen – bólintottam, majd követtem Mrs. Sheltont a konyha felé. Az isteni illat egyre közeledett. – Merre járhat a fia?

– Nem tudom – felelte, miközben egy gesztussal jelezte, melyik székre ülhetek, és a kockás abroszra egy tányért tett elém. Körülnéztem a konyhában. Régimódi volt, de kedves. Kiszúrtam, hogy a polcokon minden talpalatnyi szabad helyen fából és porcelánból készült angyalfigurák sorakoznak. Elmosolyodtam.

– Ennyire szereti az Angyalkákat a család? – simogattam meg az asztalon lévő különlegesen szép porcelán Szárnyast.

– Csak én – mondta Mrs. Shelton. – A férjemet nem érdeklik. Matt, amikor kicsi volt, nagy örömmel hallgatta a róluk szóló történeteket, de manapság már inkább idegesíti a szenvedélyem. Csak porfogónak hívja őket, ráadásul mostanában erősen megfogyatkoztak.

– Miért?

– Talán öregszem. Takarítás közben jó néhányat összetörtem már. Meg aztán a fiam sem kíméli őket...

– Mikorra ígérkezett Matt? – kérdeztem, majd óvatosan belehaptam az előttem gőzölgő, friss, csokis muffinba.

– Nála sosem lehet tudni, kislányom – sóhajtott, majd egy pillanatig habozott, aztán kedves, barna szeme foglyul ejtette az enyémet. – Rendben, nincs értelme áztatnom téged! Nem azért hívtalak

be, Jane, mert bármi esély is van arra, hogy hazajön éjfél előtt. Matt mostanában nem törődik az egyetemmel vagy a régi barátaival. A családjára rá sem hederít! Mióta tavaly visszajött Olaszországból, olyan, mintha kicserélték volna. Számtalanszor próbáltam vele beszélgetni, én is, meg az apja is, hogy nincs az a csalódás, ami az embert ennyire kifordítaná önmagából, de ilyenkor csak hallgat, néha pedig zokogva felrohan a szobájába, mire észbe kapunk! Azt is mondtuk neki, jó volna, ha pszichológushoz fordulna. Biztosítottuk arról, hogy mindenben segítjük majd, mert ez a depresszió egy huszonnégy éves fiatalember esetében egyszerűen nem állapot! Jane, mondd el, nagyon kérek, mit tudsz róla? Neked mesélt valamit? Vagy már veled sem beszél, állandóan csak azzal a motoros bandával lóg? Olyan rosszéletű alakoknak tűnnek! – Lissa Shelton egy olasz mama módjára, szenvedélyesen gesztikulálva magyarázott, és egy pillanatra sem engedte el a tekintetem. Csodálkoztam azon, hogy ezzel a habitussal Mattból nem tudta kihúzni azokat a válaszokat, amik engem is nagyon érdekeltek volna. Mindenesetre úgy tűnik, Matt nem csak tőlem fordult el, hanem a családjától is.

– Motoros banda? – kérdeztem vissza. – Fogalmam sem volt arról, hogy Matt szokott motorozni. Az egyetemre vagy a barátnője piros kocsijával, vagy metróval szokott jönni. Igaz, mostanában ritkán láttam.

– Az új barátai – emelte égnek a tekintetét Mrs. Shelton. – Nem tudom, honnan szalasztották őket. Egy csapat srác fekete bőrcucokban és színes fejkendőkből. Amolyan elvarázsolt társaság. Meggyőződésem, hogy tiltott szerekkel élnek és úgy gondolom, valaminek belerángatták a fiamat is. Mit tudsz minderről, Jane?

– Nagyon sajnálom, Mrs. Shelton, de semmit – ujjaim a süteményt morzsolgatták, odalett az étvágyam. – Mindaz, amit elmondott,

nekem is új, és egyáltalán nem vagyok boldog tőle. Az igazsághoz hozzátartozik, ma azért jöttem ide, hogy beszélgessek vele és a végére járjak, mi lett az én barátommal. Én is érzem a viselkedésén a változást, hiszen jobbára nem is áll szóba velem.

– Annak idején odáig volt érted, de ha mostanában említem a neved, csak rosszkedvűen morog...

– Azt el tudom képzelni. Elutasító velem, és nem látom már a szemeiben a régi, megszokott melegséget. Szörnyű csalódást okoztam a fiának azzal, hogy visszautasítottam. Rettenetesen sajnálom...

– Nem kell rosszul érezned magad, Jane. Mindenkinek van az életben legalább egy beteljesületlen szerelme. Az én gyerekemnek miért ne lehetne? A pofonokat kapjuk, azokat viselni kell, aztán felállni, és menni tovább, nem foglalkozni vele, hogy egy ideig még ég utánuk az arcunk. Engem elkésérít, hogy a fiam ilyen gyöngye, hogy képtelen túltenni magát, én...

Csöppet sem finom ajtócsapódás hallatszott, mire összerendeztem. Másodperceken belül egy enyhén szólva feldúlt arckifejezésű fiatalember jelent meg a konyhaajtóban, összeráncolt szemöldökkel meredt haragosan hol rám, hol az édesanyjára. Matt. Mindig jóképű volt, az egyetem szívtiprója. Régebben röviden, katonásra nyírva viselte sötét haját, most a tincsei a homlokába hullottak. Hallomásból tudom, hogy pár hónapja eltört az orra, ami új, macsós vonást kölcsönzött az arcának. Napsütötte arcszíne volt és a szénnél feketébb szemei, lehetetlen volt megállapítani, pontosan hol kezdődik a pupillája. És ezek a szénfekete szemek most értetlenül, haragosan, már-már megvetően, vagy nem is tudom, talán undorodva meredtek rám.

– Szia, Matt! – szólaltam meg halkán, majd a hatás kedvéért rámosolyogtam. Remegett a szám, így nem volt könnyű.

– Mit keresel te itt? – kérdezte durván.

– Kisfiam, előbb talán illene köszönni...

– Szervusz, mamma! Nem tudom, hányszor mondjam el neked, hogy mindig előre szólok, ha várok valakit. Mást nem kell beengedned!

– Matt, én csak...

– Hagyd, most már mindegy! – vágott az édesanyja szavába, majd mellém lépett, és durván megragadta az ingem ujját, aztán átfutott egy furcsa kifejezés az arcán, és gyorsan elengedett.

– Miért vagy olyan ingerült, Matt? – próbálkozott tovább Mrs. Shelton. – Kérlek, ülj le te is, és egyél egy süteményt! Még Jane sem fejezte be a sajtóját...

– Nem vagyok éhes – vágta rá gyorsan, majd ismét rám pillantott. – Kérlek, gyere ki a kertbe!

Inkább parancs volt ez, mintsem kérés. Előrevágtatott sáros bakancsában. Vonakodva álltam fel a székemről, Mrs. Shelton segélykérő pillantást vetett rám. Megsajnáltam őt, és haragudtam Mattre. Ha lenne még mamám, ilyen gondoskodó, szerető édesanyám, eszembe sem jutna hasonló hangnemben beszélni vele.

– Nagyon finom volt a muffin, Mrs. Shelton – megsimogattam a vállát.

– Kérlek, hívj engem Lissának! – mondta fáradt mosollyal. – Most pedig menj, és próbáld megnyugtatni!

– Mindent megteszek – bólintottam, majd elindultam Matt sáros lábnyomai után.

– Neked talán sikerülhet, én már kezdem feladni... – hallottam, amit Lissa Shelton félhangosan utánam morgott, és összeszorult tőle a szívem. Szörnyű lehet, ha egy szülő nem talál utat a saját gyereke lelkéhez. De ha ő nem, akkor én hogyan? Nekem hogy sikerülhetne, amikor úgy tűnik, Mattet már a pusztza látványom is borzasztja?

Ott találtam őt a kertben, az apja kamionjának támaszkodva cigarettázott. Be kellett látnom, még ez is jól állt neki, tökéletes kiégésztőjeként a rosszfiús külsejének. Nem nézett rám. Valahová a távolba meredt, és percekig képtelen voltam megszólalni, mert nem tudtam, mit is mondhatnék. Mivel kezdhetném? Több mint egy éve már, hogy nem voltunk így, kettesben, és ez idő alatt Matt, úgy látszik, egész más ember lett. Már nem az a kissé félénk, jóképű, vidám srác volt, akiért szédültek a csajok a suliban, és aki azzal kompenzálta családjá nagyon is átlagos mivoltát, hogy a menő plasztikai sebész felfújta ajkú szőke lányával, Brendával járt. Igaz, ahogy hallottam, azóta megfordult már az életében számtalan „Brenda”. A hírek szerint most is egy hosszú combú, gazdag lány volt a barátnője. Biztos voltam abban, hogy bárkit gond nélkül megkap. Vagy lehet, hogy mégsem? Hiszen én sem tudtam beleszeretni. Mindig tetszett nekem, de a Chris iránt érzett szerelmem egész más dimenzió volt. Mégis szerettem Mattet is, és a szívemen viseltem a sorsát. Nem tudom megmagyarázni, miért. Lea egyszer azt mondta, talán azért, mert a személyisége közel áll a bennem szunnyadó sötét énhez, amit sosem hagyok majd a felszínre törni. Amphibia-létem egyik legnehezebb pontja, hogy egyensúlyban tartsam a lelkemben a rosszat és a jót. Ergo, ugyanazt teszem, mint Astrid az Univerzummal, csak kicsiben.

Amint ott álltam, bénán, esetlenül, Matt mellett, nem számított, hogy természetfeletti erővel bírok, hogy képes vagyok Angyalokkal beszélgetni, esőt csinálni és hihetetlen nagyot ugrani. Csak egy lány voltam, akinek most valahogy nem jöttek a szájára a megfelelő szavak.

– Jó lenne, ha nem húznád az időmet – szólalt meg végül. – Mit akarsz?

Csak egy pillanatra villantotta rám a tekintetét, és láttam, hogy izzadság gyöngyözik a homlokán a ködös novemberben. Egészen természetellenes volt. Én zaklattam volna fel ennyire?

– Beteg vagy, Matt? – bukott ki belőlem a kérdés. – Lázasnak tűnsz.

– Ez megmagyarázná, miért vagyok modortalan, mi? – keserűen felnevetett.

– Azt csak te tudhatod. De ami azt illeti, én is szeretném – karba tett kézzel álltam meg előtte. – Miért nem nézel a szemembe?

Vállat vont.

– Az előbb belenéztem. Nem azt láttam benne, amit szeretnék. Fájt. Hát, ezért.

– Akkora kínszenvedés csak nem lehet – kötöttem az ebet a károhoz.

– Hidd el, hogy az! Széttép.

Éreztem, amint hívatlan könnyek égetik a szemem. Felemeltem a kezem, tétova mozdulatot tettem felé, meg akartam érinteni, meg akartam vigasztalni, magam sem tudom, miért, de azt éreztem, szüksége van rá. Ő azonban kitért az érintésem elől, és hátrébb húzódott.

– Bocs, de nem kell, hogy sajnálj – közölte egyszerűen.

– Mi történt veled, Matt? Barátok voltunk... – remegett a hangom.

– Csakhogy nekem nincs szükségem a barátságodra – sóhajtott. – *Capise?* Szerintem nyilvánvaló. Vak vagy, ha nem veszed észre, hogy már jó ideje nem igénylem a társaságod. Nem tudom, miért vagy itt, Bellissima, miért alázod meg magad előttem. Menj inkább, és foglalkozz a csillagszemű hercegeddel!

Úgy döntöttem, meg sem hallom a Chrisre irányuló, gúnyos megjegyzését. *Hm. Bellissima. Hogy lehet ezt a nyönyörű, olasz szót ilyen maró gúnyköntösbe vonni?*

– Nem érzem megalázónak, ha segíteni szeretnék egy barátomon
– közöltem nyersen.

– Nem vagyok a barátod, és nem kell segítened. Jobban teszed, ha elkerülsz.

– Miért gyűlöltél meg ennyire, Matt?

– Hogy gyűlöllek, ezt hiszed? Nos, akkor a lényeglátásod nem sokat javult. Szerettelek, Jane. Fogalmad sincs róla, mennyire szerettelek! Annyira, hogy érted elveszítettem önmagam...

– Nagyon sajnálom, Matt! Én tudom... Én biztos vagyok abban, hogy jobban leszel, újra a régi, és találsz majd egy lányt, akivel boldog lehetsz. Hidd el, nem én vagyok a főnyeremény! Ha tudnál bizonyos dolgokat, örülnél, hogy semmi közöd nem lett hozzám.

Széles mozdulattal eldobta a cigarettacsikket, majd mélyen a szemembe nézett. A pillantása szinte égetett.

– Ha tudnál bizonyos dolgokat, ma nem jöttél volna ide – egy ér a halántékán lüktetni kezdett az idegességtől, és ekkor vettem észre, hogy a szemei vörösek, mintha órákig sírt volna. Láttam, hogy egész testében reszket.

– Biztos nem vagy lázas, Matt?

– Ne törődj az egészségi állapotommal! – kérte nyomatékosan. – Nagyon kérek, menj el innen! Nem haragszom rád, de nem szeretném veled tartani a kapcsolatot. Mi ketten nem vagyunk már jóban.

– Soha többé?

– Majd talán egy napon. Amikor azt látom a szemeidben, amit szeretnék...

– Miről beszélsz?

– Lángról – furcsa mosoly ült ki az arcára, és a vizes aszfaltra szegezte a tekintetét.

– A láng, ami a lelkemben ég, Chrisé, te is tudod.

– Nem óhajtok veled erről társalogni – mondta, majd elsétált mellettem, és a ház felé indult. – Egyedül is kitalálsz!

Becsapódott mögötte a ház ajtaja, és halkán kiszűrődött a hangja, amint épp alaposan letolja miattam szegény anyját. A könnyeim egybefolytak az arcomra szitáló esővel. Ennyit a barátságról. Sosem fogom megérteni, mi történt vele. Végtelenül szomorúnak éreztem magam. Hirtelen erős szél támadt, majd letépte rólam a dzsekimet. Miközben gyorsan felhúztam a cipzárom, a természet hangjain át meghallottam a fejemben a szélhárfaszerűen gyönyörű, dallamos női hangot:

– Így borul a sötétség a világra, ha hagyjuk...

A telefonom csörögni kezdett a zsebemben. Felkaptam, miközben sietősen elindultam a kertkapu felé. A kijelzőre sem kellett pillantanom ahhoz, hogy tudjam, ki hív.

– Indulok haza – mondtam. – Nálad mikor kezdődött?

– Úgy másfél órája – felelte Chris. – Először azt hittem, képzelelődom.

– Én erről nem is álmodoztam. Hol vagy most?

– Hazajöttem migrénre hivatkozva. Te merre?

– Sheltonéknál voltam.

– Óriási – elképedt sértődöttséget hallottam a hangjából. – És? Még mindig halálosan szerelmes beléd?

– Chris, nagyon szeretlek – feleltem, mintha meg sem hallottam volna a pikírt kérdést. – Foglalkozzunk most azzal, ami valós probléma.

– Bocsáss meg! Igazad van – kapta össze magát. – Astrid megszólalt...

– Így van. Rohanok hozzád.

– Várlak, szerelmem.

– Chris...

– Igen?

– Bármilyen történet is velünk, bárhogyan alakuljon is ezek után az életünk, azt akarom, hogy tudd, mindig szeretni foglak.

– Én is téged. Ha egy dimenzió választ majd el tőled, akkor is.

– Soha ne történjen ilyen, Chris...

– Csak megérezés, Jane.

– Ezt most meg sem hallottam.

Zsebre vágtam a telefont, aztán feltettem a kapucnim, és futva indultam el a metró felé, amikor megakadt a tekintetem egy tűzlétrán az egyik kihalt utcában. A háztetőkön még gyorsabban hazaérhetek, átszállás és várakozás nélkül. Odasétáltam, és körülnéztem. Senki nem lát, remek. Fél perccel később már tetőről tetőre rohantam az otthonunk felé. Ilyenkor mindig azt éreztem, felszabadítóan gyors és erős vagyok, és senki nem árthat nekem. A szerelmemnek, aki pillanatnyilag egyszerű halandóként éli az életét viszont igen. Ezért kellett nagyon rohannom hazafelé. Astrid hangja mindig csak akkor üzen, ha veszély közeleg.